

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **U. D.,** zastoupené Mgr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph.D., advokátem se sídlem v Brně, Bašty 2, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 8. 2004, č. j. 28 Az 24/2004 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 8. 2004, č. j. 28 Az 24/2004 - 24, byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 14. 1. 2004, č. j. OAM-6001/VL-07-K04-2003, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovatelce podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že v případě stěžovatelky bylo prokázáno, že důvodem žádosti o azyl byly její problémy osobního a ekonomického charakteru a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Stěžovatelka není pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, ani jí nehrozí pronásledování z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro její politické přesvědčení. Rozhodnutí ministerstva o neudělení humanitárního azylu je v souladu

se zákonem, neboť ministerstvo mělo dostatek podkladů pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a krajský soud neshledal překročení mezí správního uvážení ani libovůli v jeho rozhodnutí. Žádná z podmínek pro přiznání překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu nebyla stěžovatelkou tvrzena ani ministerstvem či krajským soudem zjištěna, a proto bylo v souladu se zákonem rozhodnuto, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování. Ministerstvo dostatečně zjistilo skutkový stav pro posouzení udělení azylu stěžovatelce, napadené správní rozhodnutí je v souladu se zákonem, a krajský soud neshledal ani vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného správního rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost v níž namítala, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jejím tvrzením ohledně porušení právních norem procesní povahy, když pouze obecně uvedl, že neshledal žádné procesní pochybení ze strany ministerstva. Dále krajský soud uvedl, že ministerstvo správně určilo důvody, které vedly stěžovatelku k podání žádosti o udělení azylu, a že tyto důvody nekorespondují s § 12 zákona o azylu. Stěžovatelka je však toho názoru, že se tedy v tomto případě mělo ministerstvo důkladněji zabývat tím, zda nejsou splněny podmínky udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Porušení správního řádu spatřovala v tom, že se ministerstvo v odůvodnění svého rozhodnutí nedostatečně zabývalo situací osamělých žen v zemi jejího původu. Ministerstvo tímto porušilo svou povinnost zabývat se svědomitě a odpovědně každou věcí a dále porušilo povinnost řádně a přesvědčivě odůvodnit své rozhodnutí. Důsledkem jednání ministerstva je pak porušení § 14 zákona o azylu, kdy jí nebyl přiznán humanitární azyl. Proto se domáhala zrušení napadeného rozsudku a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněná ve správním řízení, a na vydané rozhodnutí. K námitkám týkajících se neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu odkázalo na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to jmenovitě na rozsudky sp. zn. 2 Azs 65/2003 a 3 Azs 12/2003. Ministerstvo neshledalo v případě stěžovatelky žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Nepříznivá ekonomická situace ani snaha o legalizaci pobytu na území České republiky není azylově relevantním důvodem. Z výše uvedených důvodů navrhlo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Námitku stěžovatelky, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jejím tvrzením ohledně porušení právních norem procesní povahy, považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou. Stěžovatelka v žalobě namítala, že se ministerstvo nezabývalo její žádostí o udělení azylu odpovědně a svědomitě, že odůvodnění napadeného rozhodnutí ji nepřesvědčilo o jeho správnosti a správnosti postupu ministerstva a toto se v něm nevypořádalo se všemi provedenými důkazy, čímž porušilo § 3 odst. 3 a § 47 odst. 3 správního řádu, ale toto své obecné tvrzení nijak nekonkretizovala. Stěžovatelka tak pouze obecně namítala nezákonnost správního rozhodnutí, aniž by ke svým tvrzením o porušení citovaných ustanovení uvedla konkrétní argumentaci. Protože krajský soud je v souladu s § 75

odst. 2 s. ř. s. vázán žalobními body, přezkoumal napadené správní rozhodnutí v rozsahu vymezeném v žalobě a dospěl k závěru, že ministerstvo dostatečně zjistilo skutkový stav pro posouzení udělení azylu stěžovatelce, že napadené správní rozhodnutí je v souladu se zákonem a že nebyly shledány ani vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného správního rozhodnutí. Krajský soud tedy zcela správně přezkoumal žalobou napadené správní rozhodnutí pouze z hlediska, zda se ministerstvo zabývalo žádostí stěžovatelky odpovědně a svědomitě, zda je napadené správní rozhodnutí v souladu se zákonem a zda mělo ministerstvo dostatek podkladů pro zjištění skutečného stavu věci, aniž by se musel těmito podklady věcně zabývat.

Námitka stěžovatelky, že se ministerstvo nedostatečně zabývalo situací osamělých žen v zemi jejího původu, je podle Nejvyššího správního soudu nepřípustná. Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že tuto námitku stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáno, ač tak učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Podle § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, udělit azyl z humanitárního důvodu.

Smysl institutu humanitárního azylu spočívá v tom, poskytnout správnímu orgánu možnost udělit azyl i v situacích, kdy není naplněn žádný z taxativně uvedených důvodů v § 12 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neudělit. Správní orgán tak může podle § 14 zákona o azylu rozhodnout za použití správního uvážení o udělení azylu z humanitárních důvodů nejen v případech, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i v případech, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Na udělení azylu z humanitárních důvodů není právní nárok a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení.

Jak vyplynulo ze správního spisu, ministerstvo v řízení zkoumalo, zda v případě stěžovatelky byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu a dospělo k závěru, že tomu tak není. Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Protože ministerstvo řádně zjistilo a posoudilo jak osobní situaci stěžovatelky, tak i stav v její zemi, a pokud z nich samo nevyvodilo důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména, když stěžovatelka ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sama neuváděla. Samotná skutečnost, že stěžovatelka měla ve vlasti ekonomické problémy není skutečností zakládající důvod pro udělení humanitárního azylu. Žádné jiné důvody stěžovatelka neuvedla ani je nebylo možno v průběhu správního řízení z žádných jiných skutečností dovodit.

Nejvyšší správní soud proto z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu